

budovy, kterých užívá obec jako bytů pro zaměstnance obecní a to buď že jsou to byty služební aneb zaměstnanci obecními najaté.

Bylo by tedy nař. rozhodnutí o sobě v rozporu se zákonem, kdyby zajišťovalo byt v domě č. p. — patřícím obci C.

Žal. úřad sice stejně jako úřad I. stolice vycházel z předpokladu, že budova ta patří obci C., ale zúčastněná strana namítala, že tato skutková podstata nař. rozhodnutí není správná, ježto dům ten patří obecní cihelně a nikoliv obci. Námitka ta docházela by osvědčení částečně z obsahu spisů administrativních, z nichž jde na jevo, že úřad I. stolice ve zprávě na žal. úřad poukazyval k okolnosti, že dům č. p. — patří správě obecní cihelny, tudíž závodu obce, ve kterém jest obec pouhým soukromým podnikatelem.

Za toho stavu věci není povaha budovy, o niž jde, určité a jasně zjištěna, nač poukázala i strana zúčastněná při ústním líčení, jež neměla během řízení administrativního příležitosti po této stránce se hájiti.

Nemá-li však skutkový závěr, na němž žal. úřad svůj výrok o zajištění bytu založil, dostatečné opory ve správních spisech, nemohl nss na tomto neúplném zjištění dospěti k přezkoumání výroku žal. úřadu.

Bylo proto nař. rozhodnutí pro tento nedostatek, zakládající podstatnou vadu řízení, zrušiti dle § 6 zák. o ss, a náleží žal. úřadu, aby za příbrání stran právní a skutkový poměr obce k onomu domu bezpečně vysvětlil.

Č. 3733.

Plán polohy. — Řízení před nss - e m. Nss není příslušným posuzovati účelnost a vhodnost dispoic plánu regulačního, které se drží v mezích stavebním řádem plánu tomu závazně vytýčených.

(Nález ze dne 13. června 1924 č. 10.595).

V ě c: J. Sch. v P. (adv. Dr. Jan V. Keller z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze o změnu plánu polohy.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Nař. výnosem schválil zsv v dohodě se zsp-ou podle § 4 stav. ř. pro Prahu změnu plánu regulačního ohledně území přiléhajícího k p-ské třídě na Smíchově, podle něhož pozemky cihelny . . . , náležející st-li, určené podle dosavadního plánu polohy k zastavění domy skupinovými neb izolovanými o 3 poschodích, určeny jsou za sad s veřejnou nebo spolkovou budovou.

Stížnost, která rozhodnutí to napadá pro nezákonnost, vytýká v podstatě, že ustanovení nového plánu není účelné, že úřad nevážil dosti pečlivě námitek v tom směru proti plánu přednesených.

Nes neshledal stížnost důvodnou.

O n e z á k o n n o s t i regulace plánem polohy projektované mluví lze toliko tehdy, odporuje-li nějakému právnímu předpisu. St-l nevádí žádné normy, s níž by dispoice regulačního plánu jím naříkaná byla v rozporu, a netvrdí, že by projektovaná regulace byla ať podle stavebního řádu, ať podle jiných norem právních n e p ř í p u s t n á. Spatřuje nezákonnost její toliko v tom, že určení pozemků jeho za sad rezervovaný pro veřejnou budovu, je po jeho názoru neúčelným a zbytečným.

Avšak pouhá neúčelnost a nevhodnost dispoic plánu regulačního, které se jinak drží v mezích stavebním řádem plánu tomu závazné vytýčených, nečiní dispoice ty ještě nezákonnými. Posuzovati pak účelnost a vhodnost takových ustanovení regul. plánu nss — který je povolán zkoumati toliko z á k o n i t o s t nař. rozhodnutí (§ 2 zák. a ss) — není příslušným, poněvadž jde při tom o úsudky povahy skutkové, nikoli právní, které tvoří toliko součást skutkové podstaty vlastního rozhodnutí správního úřadu, nss pak je skutkovou podstatou, z níž správní úřad vycházel, vázán (§ 6/I. zák. o ss).

Bylo proto stížnost zamítnouti.

Č. 3734.

Státní zaměstnanci. — Administrativní řízení:
 * Usnesení vlády ze 6. dubna 1922 o odškodnění za cestovní výlohy při skládání odborné zkoušky zakládá podle svého obsahu a vzhledem k tomu, že bylo výnosem ministerstva spravedlnosti z 18. dubna 1922 uveřejněno ve Věstníku tohoto ministerstva, pro zaměstnance justiční správy nárok na odškodné, stíhatelný před nss-em.

(Nález ze dne 13. června 1924 č. 10.596).

V ě c: Dr. P. B. v P. proti ministerstvu spravedlnosti o odškodnění za cestu k soudcovské zkoušce.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Výnosem presidia vr. zem. soudu v Praze ze 4. ledna 1923 připuštěn byl st-I, jenž 27. prosince 1920 nastoupil přípravnou službu soudcovskou u krajského soudu v P. a posléze konal službu jako auskultant u tamního okresního soudu, k soudcovské zkoušce, kterou ve dnech 21. a 22. února a 1. března 1923 vykonal u vr. zem. soudu v Praze s dobrým prospěchem. Podáním z 5. března 1923 oznámil ve smyslu § 84 služ. pragm., že vystupuje ze státní služby; resignace ta výnosem presidia vr. zem. soudu z 13. března 1923 přijata a jmenovaný 15. března 1923 sprostěn služby.

Ještě před tím sub praes. 24/2 a 2/3 1923 st-I předložil presidiu krajského soudu v P. likvidace za cesty k soudcovské zkoušce.

Min. spravedlnosti, jemuž likvidace předloženy k rozhodnutí, výnosem z 27. dubna 1923 vyslovalo, že st-li nepřisluší nárok na odškodné dle usnesení ministerské rady z 6. dubna 1922 (vým. min. sprav. z 18. dubna 1922), poněvadž nelze říci, že by soudcovskou zkoušku byl p o v i n e n vykonal, když ihned po jejím složení resignoval a přestoupil do jiného oboru povolání právního.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí nss uvážil:

St-I opírá svůj nárok na odškodné o výn. min. sprav. z 18. dubna 1922 č. j. 19161. Podle tohoto výnosu, uveřejněného ve Věstníku min. sprav., roč. IV., str. 82, vláda povolila usnesením ze 6. dubna 1922 až na další, aby státním zaměstnancům, již dle předpisů, platných pro jejich služební odvětví, jsou povinni podrobiti se odborné zkoušce, zkoušku tu poprvé podstupují a musí se za tím účelem odebrati do místa, ležícího